

Kendine Ait
Bir Masa

-

A Desk
of One's Own

GALERi/MiZ

**Kendine Ait
Bir Masa
-
A Desk
of One's Own**

05.03 - 05.04.2014

Sanatçılar - Artists

CANAN BEYKAL

1948. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1948. *Lives and works in Istanbul.*

EMRE ZEYTİNOĞLU

1955. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1955. *Lives and works in Istanbul.*

FATOŞ BEYKAL

1957. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1957. *Lives and works in Istanbul.*

MÜRTEZA FİDAN

1963. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1963. *Lives and works in Istanbul.*

T. MELİH GÖRGÜN

1962. Sinop ve İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1962. *Lives and works in Sinop and Istanbul.*

GÜLER ATEŞ

1977. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1977. *Lives and works in Istanbul.*

HÜLYA KÜPÇÜOĞLU

İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
Lives and works in Istanbul.

SABRINA OSBORNE

1971. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1971. *Lives and works in Istanbul.*

FROSO PAPADIMITRIOU

Londra'da yaşıyor ve çalışıyor.
Lives and works in London.

JONATHAN BRADBURY

Londra'da yaşıyor ve çalışıyor.
Lives and works in London.

NAZİM İREM

1966. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1966. *Lives and works in Istanbul.*

NEZAKET EKİCİ

1970. Berlin ve İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
1970. *Lives and works in Berlin and Istanbul.*

Ayşegül Güçhan
KÜRATÖR, SANAT ELEŞTİRMENİ

Kendine Ait Bir Masa

—

Masanın hem sanat hem de edebiyatta çok güçlü bir motif olarak yer aldığı belleklerdedir. 5 Mart - 5 Nisan 2014 tarihleri arasında Galeri/Miz'de görülecek olan "Kendine Ait Bir Masa" sergisini, masa üzerine unutulmaz yorumlar yapan söz konusu yazar ve sanatçıları anımsamadan görmek, bir şeylerin eksik kalmasına neden olabilir.

Modern İngiliz edebiyatının önde gelen yazarı Virginia Woolf, günceleri ile çalışma masası arasında yakın bir ilişki görür. Woolf güncelerinin, tıpkı, zamanı geldiğinde üzerinde düşünmek ve gözden geçirmek üzere kitap ve notlarını üstünde biriktirdiği ve "derin" olarak nitelendirdiği çalışma masasına benzediğini yazar. Günceleri onun yaratılarının ana rahmidir. Güncelerine aldığı notlar, "zamanı geldiğinde", kitaplarına, dolayısıyla, bütüncesine dönüşür. Ancak, satır aralarında okuduğumuz gibi, bunun da arka planında, yapıtlarının olgunlaştığı çalışma masası bulunur. Woolf'un yapıtları, üzerinde, düşünmesine yardımcı olan kitaplar ve notlar biriktikçe seslerini bulur.

Yine bir kült yazar, Franz Kafka da çalışma masasının vurgusunu yapan yazarlar arasındadır. Kafka, dünyayı keşfetmek için odadan çıkmaya gerek olmadığını, masada oturup derin düşünmeyi bildiğimizde dünyanın, kendini ayaklarımızın dibine sereceğini yazar.

Masa dendiğinde sadece modern yazının önde gelen yazarları değil, çağdaş sanatın öncü sanatçıları da akla gelir hemen. Sanatta sadece cinsiyet ayrımcılığı değil, her türlü ayrımcılığa karşı çıkan sanatçıların yaratısı olan Feminist sanatın önemli ismi Judy Chicago'nun "Ziyafet" adlı yapıtı, masa odaklı çağdaş sanat yapıtlarının başında gelir. Chicago, ayrımcılık karşıtı

oluşunu pekiştirmeyi amaçlayarak erkek sanatçıları da bu projesine dahil eder ve toplam otuz dokuz sanatçı birlikte üretir ve çağdaş sanatın kült işlerinden biri ortaya çıkar.

Çağdaş sanatın diğer kült masası başka bir öykü anlatır: Babanın İtlafı. Neredeyse yetmiş yıla yayılan kariyerinde her ürettiği ile sanat tarihinde ayrı bir sayfa açan Louise Bourgeois, babasının kimliğinde zorbalık karşısındaki öfkesini, Babanın İtlafı ile sanata dönüştürürken, aslında baba kimliğinde baskıyı çağrıştıran her kavramı söküp özgürlüğü ve kendini bulmayı sanat aracılığıyla yeniden kurar.

Galeri/Miz'in 2013'te başlattığı proje bazlı çağdaş sanat sergilerinin ikincisini oluşturan "Kendine Ait Bir Masa" ise, zengin çağrışımlarıyla modern yazın ile çağdaş sanatın en ünlü masalarına yaptığı açık/örtük göndermelerle, çağdaş sanatın son on beş yılında sanatçı tavrını yeniden hatırlatma fırsatı sunuyor. Öncelikle, projeye katkıda bulunan sanatçıların bir grubunun, çağdaş Türk sanatının öncü isimleri olması ve söz konusu sanatçıların işlerinin simgesel çalışmalar olması, sergiyi bir dönem sergisi olarak öne çıkarıyor.

Videodan yerleştirmeye, üç boyutlu objeden sanatçı kitabına uzanan formlarla projeye katılan sanatçıların ortak masası, izleyiciyi oturup çalışmalarını incelemeye davet ederken, bir yandan da, işlerin üretiminde izleyicinin görünmeyen ortaklığını ima etmesiyle çok özgün bir girişim olarak iz bırakıyor.

İSTANBUL, ŞUBAT 2014

Ayşegül Güçhan
CURATOR, ART CRITIC

A Desk of One's Own

Desk has existed as a very powerful motif in our memories through both literature and art. It is quite likely something goes missing if “A Desk of One’s Own” exhibition, which will be held between 5 March and 5 April 2014, is reviewed without recalling those authors and artists unforgettable with their interpretations on the motif “desk”.

Virginia Woolf, notable author in modern English literature, draws a similarity between her diaries and her desk. She writes that her diaries bear a resemblance with her “deep and wide” desk on which she amounts her books and notes she took, in order to give a careful thought, when “it comes”. Her diaries constitute a “womb” in which her books take shape. Notes she takes transform to her books, and finally, her corpus, when “the time comes”. However, as it is read between lines, it is her wide desk that houses and matures her thoughts. Woolf ‘s novels take shape as the books and notes she takes amass on her desk.

Franz Kafka is another iconic author who emphasises the powerful impact of the desk of an author: “You do not need to leave your room. Remain sitting at your table and listen. (...) The world will freely offer itself to you to be unmasked, it has no choice, it will roll in ecstasy at your feet”.

When it comes to desk/table, not only iconic authors of literature but also notable artists of contemporary art are worth mentioning. Judy Chicago, who is one of the most notable artists of Feminist art, which appeared as the revolutionary art movement that opposed any kind of discrimination, left her mark in contemporary art with her legendary work “Dinner Party”. Thirty-nine

artists, male and female, worked in co-operation, to produce one of the most iconic works of contemporary art.

Another table in contemporary art tells another story: The Destruction of the Father. Louise Bourgeois, whose artistic career extends to almost seven decades, de-constructs the notion of oppression in the identity of 'father' and re-builds it in a constructive way: an iconic art work. Her table is the transformation of destruction into construction by finding her own level.

"A Desk of One's Own", which constitutes the second of project-base contemporary art events provided by Galeri/Miz, presents an opportunity with its ample associations to review the last fifteen years of contemporary art and see the approaches of contemporary artists to the world. It can be said that the artists who take place in the event either produced new work in the concept of "desk/table" or joined the event with works produced earlier and grew as the symbols of turning points of Turkish contemporary art.

What communal table on which pieces that vary from video to three-dimensional objects provided by the artists rest, suggest is an invitation to the audience to take their seats and reflect upon them. What it also suggests is the unseen partnership of the audience in the production of art.

İSTANBUL, FEBRUARY 2014

“Bellek”

—

“Memory”

Kimselere ait olmayan bir zamanda ve yerde, tüm zamanların ötesinde bir başkası olmak... Bir başkasının hikayesini anlatmak ayrı bir yer, zaman, tarih, ulus ve ırk aracılığıyla dönüşümü sağlar. Kişi bir kimliğe sahip değildir. Kişinin tek bir yaşı yoktur. Kişi beş, altı, on, yirmi, kırk, yüz veya yüz elli yaşında olabilir. Kişi tek bir isme sahip değildir. Kişi bir başkası hakkında yazı yazdığı anda bir tanık olur. Bir ayna. Bir yüz. Kişi seyretmenin ve seyredilmenin, görmenin ve görülmenin, tanık olmanın ve olunmanın aynı olduğu bir noktada mevcuttur. Sartre, bunun egonun bulunabileceği bir cehennem olduğunu söyler. Herkes bir başkası olduğundan, ben de bir başkasıyım.

To be another within a time and space belonging to nobody at all, a space beyond all time... To tell a story of another is to enact a transformation through a separate space, time, history, nation and race. Nobody has one identity. No one has one age. One can be five, six, ten, twenty, forty, a hundred or a hundred and fifty years old. One has no single name. When one writes the other, one becomes a witness. A mirror. An eye. One exists at a point in which watching and being watched, seeing and being seen, witnessing and being witnessed are one and the same thing. Sartre says this is the inferno where the ego is to be found. Because one is the other, and I am another.

*“Ben Bir Başkasıyım”, 1997, yerleştirmeden detay, Kunst-Pavillion, Münih.
Fotoğraf oluşturma: Serhat Akavcı*

*“I am Another”, 1997, details from the installation, Kunst-Pavillion, München.
Process of the photography by Serhat Akavcı*

Canan und Melih spielen mit den Kindern

“Yerevan Blues”

—

“Kendine ait bir masa” yeryüzünü hiç takmaz, o eğer önsüz ve sonsuz bir boşlukta gezinmiyorsa, nasıl “kendine ait” olabilir? “Kendine ait bir masa” tehlikelidir, çünkü hiçbir kural tanımaz; ne bir beklentisi ne bir projesi ne de bir yatırımı vardır. “Kendine ait bir masa” elbette tek kişiye aittir, ama “tek kişi” denilen şey, aslında kalabalık bir şeydir. “Kendine ait bir masa” yerçekimine bağlı değildir, uçar o...

“A self-owned table” disregards the earth; if she does not travel in a frontless and endless space, then how can she be “self-owned”? “A self-owned table” is dangerous as she does not play with the rules; as she has no expectation, project or investment. “A self-owned” table, of course, belongs to one person; but that “one person” is actually a crowded one. “A self-owned table” is independent from the gravity, she flies...

"Yerevan Blues" filminin son sahnesinden bir detay, 1996

Yönetmen: Vahe Khachatryan. Senaryo: Mikael Pogosyan. Müzik: Rouben Hakhverdian

Detail from the final scene of the movie "Yerevan Blues", 1996

Director: Vahe Khachatryan. Screenplay: Mikael Pogosyan. Music: Rouben Hakhverdian

“Öteki Kim ?”

—

Who is The Other?

Öteki kavramı üzerine düşünmeye başladığımızda ilk aklımıza gelen ötekinin kim olduğu sorusudur. Bu sorunun yanıtını ararken, insanın ırk, cins, kültür farklılıklarına, politik seçimlerine ve her türlü donanımına göre bir diğersinin öteki olabileceğini gösteren bir liste oluşturduk. Bu liste, sürekli tekrarlanan aynı sözcüğün anlamını yitirmesi gibi, “ben ve benim gibi olmayan herkes ve her şey öteki” düşüncesinin, ezberinin, algısının anlamını yitirmesi gerekliliğine inanarak gerçekleştirilmiştir. Kim, kendisini nasıl tanımlamak ve var etmek istiyorsa öyle çoğalıp zenginleşebilmeli, düşüncesindeyim.

When we start thinking about the “other” concept, the first thing comes into our mind is the question who the other is. While searching for an answer to this question, we have created a list showing that one can be another according to their race, gender, cultural differences, political choices and any kind of knowledge. This list was created believing that “anyone and anything other than me and myself is the other” opinion, rote and perception should lose its meaning, just like continuously repeated words lose their meaning. I believe people should reproduce and enrich in whatever way they want to identify themselves and exist.

"Öteki Kim", 1996, video, 2'52"

"Who is the Other", 1996, video, looped, 2'52"

“Yolun Milimetresi...”

—

“Millimeter of Road...”

Günümüzde küreselliğin hız ve hareketine teslim olmuş birey bir tür dokunma krizine girmektedir. Hareket ve hız insanı duyarsızlaştırarak yere ve şeylere “bağlılığı” iptal etmekte. Bu bağlılığı yeniden inşa etmek için; geçtiğimiz toprağı çok az hissederek birden hedefe varmak yerine, yolun her milimetresini yaşamak gerekmektedir. Yani bir adımda veya koşarak geçmek yerine, el yordamıyla bulmanın güveni içerisinde yer ve şeylerin etkin bir anımsanmasını gerçekleştirmeliyiz.

Today, the individual, surrendered to the pace and movement of globosity, experiences a kind of touching crisis. Movement and pace desensitize the human being and repeals his “commitment” to things. In order to rebuild this commitment, it is required to live the road by every millimeter rather than reaching the target instantly without feeling the soil we pass by. In other words, rather than passing by in one step or by running, we should experience an effective recall of the places and things with the confidence of fumbling around.

"Yolun Milimetresi...", 2008, video, 27', Baksı Müzesi Koleksiyonu, Bayburt

"Milimeter of Road...", 2008, video, looped, 27', The collection of Baksı Museum, Bayburt

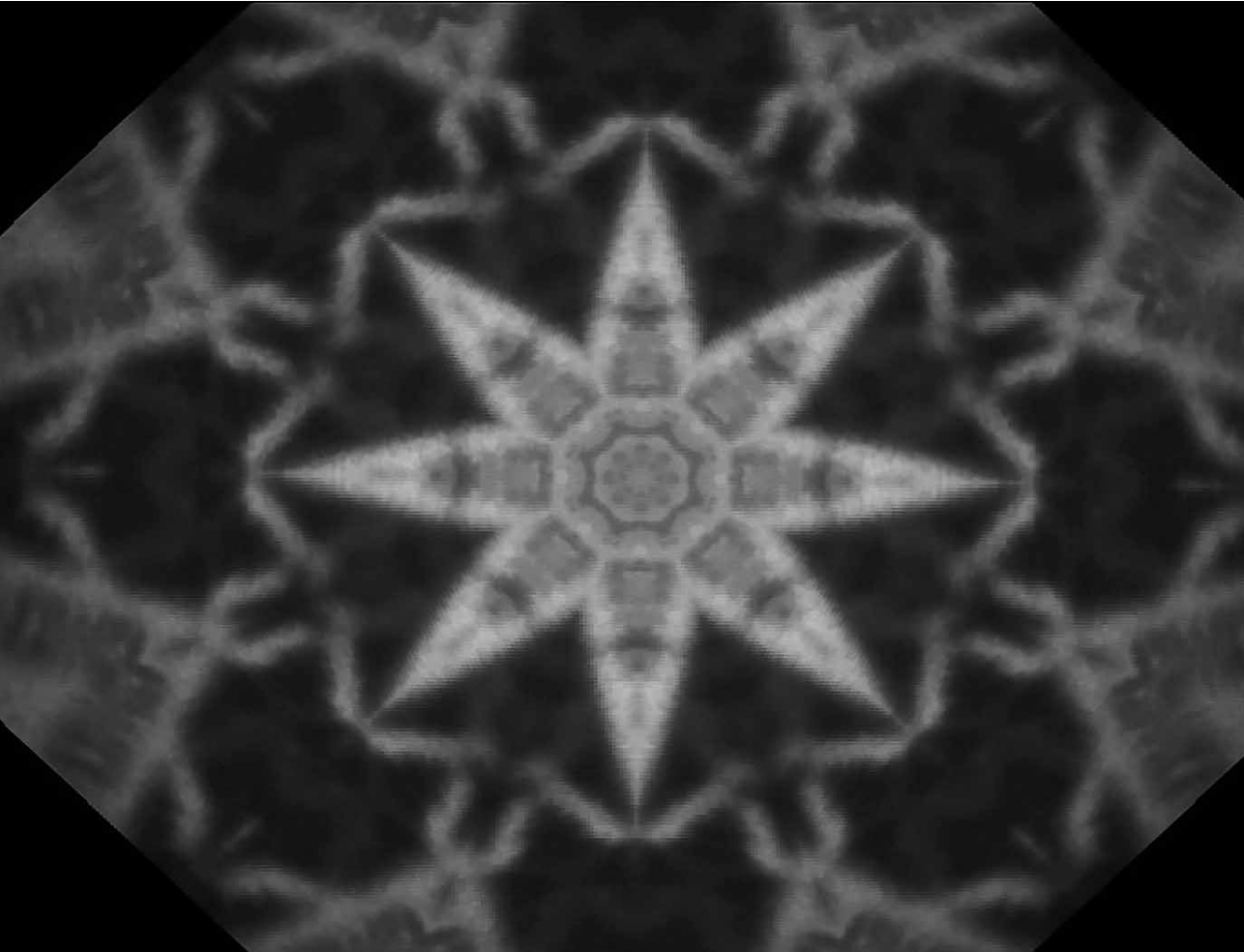
“Geceler Günleri, Günler Geceleri Kovaladı”

–

“The Night Chased, The Day Chased The Night”

Bu çalışma, farklı olasılıklarla düşünülebilir. Bu filmdeki görüntüler, hem Müslümanlar hem de Hıristiyanlar için sembolik olan Sultanahmet Camii ve Ayasofya olmak üzere İstanbul'daki tarihi camiden ve kiliseden alınmıştır. Bayan sesi, güzel dokular ve Arap davulu, ezan ve sinematik Batı müziği ile bezenmiştir. Çalışma, gizlenme ve cinsel kısıtlamaların ve geleneklerin bireyselliğimizi nasıl sansürlediği ve perdelediğine dair sorular içermektedir.

This work could be read in different range of possibilities. Images in this film are from historic mosque and church in Istanbul “Blue Mosque” and “Hagia Sofia” which is symbolic for both Muslims and Christians. The female sound struggles within beautiful patterns and Arabic drum, prayer calling and cinematic Western music. The work raises concerned questions of concealment and the way in which sexual restrictions and conventions censure and veil our individuality.

"Geceler Günleri, Günler Geceleri Kovaladı", 2007, video, 3'25"

"The Night Chased, The Day Chased The Night", 2007, video, looped, 3'25"

“Kötü”

—

“Bad”

“Kuşlar” filminden yola çıkarak yapılmış olan videoda, kuşlar bir simge niteliğindedir. Filmde, kuşlar insanları taciz eder veya saldırır ve neden yaptıkları belli değildir, olmayacaktır da. Videoda, filmdeki gerçeklik, farklı bir boyuta taşınmıştır. Bu yeni gerçeklikte artık filmdeki oyuncular yoktur. Sadece tek bir kişi görülür. Bu kişi de hiçbir şeyin farkında değilmiş gibidir. Onun gerçekliği, kuşların gerçekliğinden farklıdır çünkü. Karşıt bir durum söz konusudur burada ama aynı zamanda eşikte bekleyen, sanki biraz sonra olacak olan kötü bir şeylerin de habercisi gibidir bu durum. Tekrar eden görseller, bize aslında her an ölüme, şiddete veya tacize açık olduğumuzu anımsatırken, tamamlanmamış bir realitenin, zihnimizdeki tezahürünü canlandırırken, bir yandan da izleyiciyi tereddütte bırakarak “geliyorlar” diye düşünmeye zorlar. Duygular sürekli hareket halindedir. Gergin bir atmosferde izleyiciyi belki “takıntılı” bir beklentiye iter.

In this video, shot based on the movie “The Birds”, birds are a symbol. Throughout the film, the birds disturbs or attacks to the people, and the reason for this is unclear, and will remain in this way. The reality in the film is brought into a different dimension. In this new reality, there are no more actors and actresses in the film. Only one person is seen, who is not aware of anything. His reality is different from the reality of the birds as there is a contrariness. But this situation also appears as the messenger of some bad incidents which are about to happen. Recurring images actually reminds us of how vulnerable we are to death, violence or harassment at any moment, animates a manifestation of an uncompleted reality in our mind, and also forces the viewer to think “they are coming” with a hesitation. The feelings continuously move. The film may appear to force the viewer to an “obsessed” expectation in a tense atmosphere.

"Kötü", 2014, video, 1'49"

"Bad", 2014, video, looped, 1'49"

“Her İki Yöne de Bak”

—

“Look Both Ways”

2007 yılında Londra'ya göç etmem, çalışmalarına yerinden olma, yer değiştirme ve yalnızlık konseptlerini kattı. Rastgele yakalayan ve kaydeden insan zihninin bilinçsizlik merdivenini dikkatli bir şekilde kaydediyorum. Bu videolar, sıralanmış görüntülerin, seslerin, boşlukların ve zamanların parçalara ayrılmış yapılarının aldatıcı karışımlarıdır. İki adet projeksiyon / ikiye bölünmüş ekran / çok kanallı videolar kullanarak izleyici için anlatımsız, kafa karıştırıcı bir deneyim oluşturmaya çalışıyorum. Bu projeksiyonlar, izleyiciyi tam ortasına yerleştirerek bu birden fazla boşluk ve zaman arasında bir diyalog oluşturuyor. Aynı anda birden fazla yerde bulunma deneyimi oluşturuyor. Bellek şeridinden oluşan bir labirentten koşarken bir yapbozun parçalarını bir araya getirmek gibi.

My immigration to London in 2007 brought concepts of displacement, relocation and isolation to work. I carefully record the unconscious stair of the human mind, which randomly captures and stores. These videos are beguiling amalgamations of fragmented constructions of juxtaposed images, sounds, spaces and times. I try to create a non-narrative, disorientating experience for the viewer by using two projections/split screen/multi channel videos. These projections create a dialogue between these multiple spaces and times, placing the viewer right in the middle of it. It creates the experience of dual existence. It is like piecing together a puzzle by running through a maze of memory lanes.

"Her İki Yöne de Bak", 2010, video, 3'40"

"Look Both Ways", 2010, video, looped, 3'40'

“Biblo”

-

“Trinket”

Yalnızlığın mevcudiyetini yok eden dışsallığın ahenksizliği. Bir uyarım bekleyen ötekilerin yayılmasıyla kaybedilen sığınak. Belirsizliğe yönelik araştırmamıza rehberlik ederken izlenme ve gözlenme. Sessizliğin yerini alarak, yalnızlığı çiğneyerek film müziği haline gelen sıkıcılık. Ötekileri göz ardı ederek kısa süreli belleğe kadar azalan kendini soyutlama. Hareketleri ile mevcudiyetimizi etkileme çabası. Kendinden ve başkalarıyla etkileşime geçmekten kaçınma, bizi kitlesel kimliğe uygun istatistikler, sayılar ve ölçülebilir rakamlara dönüştürerek bireyselleştirmeyi kaldırmayan dünyayı koruma çabasında bir norm halini alıyor. Herkes tarafından benzersiz olduğu düşünülen yöntemlerle kaçmanın yollarını arıyoruz. Kendimizden vazgeçiyoruz ve tekdüzelik pahasına keşfedebildiğimiz boş alanlara gizleniyoruz. Mevcudiyetimizi sürdürmeye çabalarken, ötekilerin bizde gördükleri şeyleri keşfederek eşit miktarlarda eziyeti ve coşkuyu yaşıyoruz. Mücadele etmeye değer bir parça olmaya devam ettiği sürece, kişisel alan paylaşılıyor. Ötekilerle etkileşime geçerek kutsal olan şey bozulduğundan, bu savaş çoktan kaybedildi. Hayatın planlanmış tehditleri, en son kurbanın verilmesini ve kabul edilmesini gerektirerek bir ihtiyaç algısına dönüştü. Dünyevilik artık sadece acil ihtiyaçlar halinde uzaklaşmayı sağlayan keskin uçlu bir koza. Seçim yapmak mümkün mü?

The cacophony of the external obliterating the presence of isolate. Sanctuary lost to the pervasiveness of others seeking stimulation. Watched and observed, guiding our scrutiny of uncertainty. The insipid nature becoming the soundtrack replacing silence, overwriting solitude. Self isolation reduced to a fleeting memory through the ignorance of others. Striving to influence our existence via their actions. Avoidance of self and interaction with others becomes the norm

in the effort to preserve with the world of non-individualisation, transforming us into statistics, numbers and measurable figures conformed to mass identity. We seek escape through means available to all yet perceived as unique. We relinquish and hide within spaces only we can discover at the cost of uniformity. Striving to exist, we experience moments of torment and euphoria in equal amounts, discovering aspects of self seen by others. Personal space shared to the extent that it exists as a fragment to be fought for. This battle however, to be lost, as the sacred is broken through interaction with others. Conceived threats of life changed into perception of need, requiring the last sacrifice to be made and accepted. Mundanity now a sharp edged cocoon from which the only path leading away is through emergency. Can the choice be made?

"Biblo", 2014, İşbirlikçi Sanat, video, 5'49"

"Trinket", 2014, Collaborative Art, video, 5'49"

“İlkelim Ben”

—

"I'm Primitive"

İlkelim Ben...

İlk | elim | Ben...

İlk | el | imim | Ben...

Bir oyunu yeniden canlandırmak...

Hamurdan anlık yaratılan hesapsız, plansız, modelsiz, benzersiz nesnelər...

Atılmanın, fırlatılmanın, kestirilemezliğin şaşkınlığı...

Ne | nasıl olduğumuzun bir tür tarifi gibi.

Seni gösteren ilk işaretim, Ben

Ben'i imleyen de O ve Sen.

Re-performing a play...

Inestimable, unplanned, unmodelled, unique objects instantly created by dough...

Astonishment of being scrapped, thrown, being unpredictable...

Such as a definition of what we are | how we exist.

I, the first demonstrative pronoun indicating you,

He and You is what indicates me.

"İlkelim Ben", 2014, video, 4'30"

"I'm Primitive", 2014, video, 4'30"

“Believe#2”

—

Heykelsi performans, heykel ve hareket olmak üzere iki şeyi bir araya getiriyor. Sanatçı ve üzerine yattığı platform / masa bir minimalist heykel sayılabilir. Hareket de minimal. Sanatçının üzerindeki beyaz pudra, performans sırasında sürekli bir şekilde dağılıyor ve böylece oda ince bir sisle doluyor. Performans, sergi süresince enstalasyon ile birlikte gösterilecek olan bir videoda yer alıyor.

The sculptural performance unites the two aspects, sculpture and action. The artist and the platform / table on which she lies can be considered as a minimalist sculpture. The action is also minimal. White powder spread around the artist is dispersed continually during the performance, and the room hence filled with a fine mist. The performance is documented on video that can be viewed, together with the installation, for the duration of the exhibition.

*"Believe#2", 2004, Performans Enstalasyonu, 120'. Mediamatic Supersalon, Amsterdam
13.3.2004-25.4.2004. Kamera: Inge Willems. Düzenleyen: Inge Willems ve Nezaket Ekici.
Fotoğraflar: Willem Velthoven*

*"Believe#2", 2004, Performance Installation, 120'. Mediamatic Supersalon, Amsterdam
13.3.2004- 25.4.2004. Camera: Inge Willems. Edited by: Inge Willems and Nezaket Ekici.
Photos by Willem Velthoven*

KENDİNE AİT BİR MASA

Bu sergi Galeri/Miz projeleri kapsamında organize edilmiştir.

© 2014, GALERİ/MİZ

A DESK OF ONE'S OWN

This exhibition has been organised within projects of Galeri/Miz.

© 2014, GALERİ/MİZ

05.03 - 05.04.2014

Galeri Koordinatörü**Coordinator**

Merve Atlı

Sanat Direktörü**Art Director**

Begüm Gazioğlu

Galeri Yöneticisi**Gallery Director**

Ayşegül Arayıcı

GALERİ/MİZ

Teşvikiye Mahallesi
Ahmet Fetğari Sokak
28/A, Beşiktaş-İstanbul
+90 212 241 76 66
info@galerimiz.com
www.galerimiz.com

Ziyaret Saatleri

Pt: 13.00 - 19.00

Sa-Ct: 10.30 - 19.00

Visiting Hours

Mon 13.00 - 19.00

Tue-Sat: 10.30 - 19.00

Proje**Project**

Hülya Küpçüoğlu

Sergi Tasarımı**Exhibition Design**

Chameleon Tasarım ve

Proje Yönetimi

Chameleon Design and

Project Management

Grafik Tasarım**Graphic Design**

Ceyda Kalyoncu

Chameleon Tasarım ve

Proje Yönetimi

Chameleon Design and

Project Management

Grafik Tasarım**Uygulama****Graphic Design****Process**

FGStadyo.com

Baskı**Print**

Yunus Matbaacılık Ltd. Şti.

Seyrantepe Çelik Cd.

Akbeniz İş Mrk. No:69/1

4. Levent - İstanbul

T. +90 212 270 77 37 (pbx)

Sanatçılar**Artists**

Canan Beykal

Emre Zeytinoğlu

Fatoş Beykal

Mürteza Fidan

T. Melih Görgün

Güler Ateş

Hülya Küpçüoğlu

Sabrina Osborne

Froso Papadimitriou

Jonathan Bradbury

Nazım İrem

Nezaket Ekici

Katkılarından dolayı

Ayşegül Güçhan'a

teşekkür ederiz.

Thanks to

Ayşegül Güçhan

for her contributions.